Гой думи ж ви мої! Гой чорні ж ви мої,
Та де вас подію?
Украй Чорногори, украй золотої
На шквару посію.
І муть Чорногоров легінники трови
На лови ходити,
І муть мої думи у травах шовкових
Усі находити!
І муть Чорногоров легіники-юни
На оленя пасти,
І муть мої думи на срібнії струни
На гуслі вни класти!..
І муть Чорногоров легіники-юни
На гуслях тих грати,
І дума ме думі, а струна ме струні
Всю правду казати.
І голос відоб'єсь ділами долами,
Плаєм по рокиті...
І підуть до церкви в неділеньку рано
Сльозою умиті.
А там запитають в самого владики,
За віщо забули?
За віщо ті люди, ох, думи ви дикі,
В кайдан вас закули?
І пустить вас, думи, небесний владика
По полю на волю, —
І найдете в світі, о мої ви дикі,
Ще й щастя, і долю!..
Розсипте ж ся, думи, о мої ви юні,
Як тії татари...
І загомоніте, як дзвони та струни,
Від хмари до хмари!